

Arrest

nr. 206 761 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2003 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 28 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 15 juni 2018.

1.3. Op 20 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid).

Deze beslissing werd op 20 juni 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sahrawi te zijn, afkomstig uit West-Sahara. U beschikt evenwel over de Marokkaanse nationaliteit, doch u werd door de Marokkaanse autoriteiten hiertoe gedwongen. U verklaart afkomstig te zijn uit Gulmin. Toen u 3 à 4 maanden oud was zou uw vader, een strijder en behorend tot Polisario, in zijn strijd voor de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara, door de Marokkaanse autoriteiten zijn gedood.

Uw moeder zou vervolgens hertrouwd zijn met M.B.H.(...). Na dit huwelijk verhuisde u met uw moeder, twee zussen, broer en stiefvader naar Al Ayoun. U heeft nog twee halfzussen en een halfbroer uit dit tweede huwelijk. Na een aantal jaren scheidde uw moeder opnieuw. Jullie bleven in Al Ayoun wonen. U liep school tot het 5de jaar lager onderwijs. Daar u dat jaar niet slaagde werd u door de directeur van school gestuurd. U mocht nadien, conform de wet, niet langer naar school. U volgde in de voetsporen van uw vader en begon u ook actief in te zetten voor de onafhankelijkheid van West-Sahara. In 1998 en 1999 nam u deel aan 100den manifestaties. In 1998 werd u één keer opgepakt door de Marokkaanse autoriteiten naar aanleiding van uw deelname aan een betoging. U werd gedurende 6 dagen vastgehouden en gefolterd. Hierna werd u, nadat u elke betrokkenheid bleef ontkennen, zonder meer vrijgelaten. In 1999 werd u een tweede keer opgepakt na uw deelname aan een manifestatie. Dit keer werd u gedurende 4 dagen vastgehouden en gefolterd. U werd vervolgens naar het ziekenhuis gebracht waar u onder politiebewaking stond. De derde dag van uw verblijf in het ziekenhuis vernam u dat de politie-agent niet langer de wacht hield. Hierop verliet u het ziekenhuis en ging u naar huis. Na 40 dagen, een periode tijdens dewelke u moest herstellen van uw verwondingen, nam u opnieuw deel aan een manifestatie. Jullie toonden de vlag van de republiek (vrij Sahara) en verbrandden de Marokkaanse vlag. Diezelfde avond vluchtte u naar uw tante in Hamouda. Tijdens de manifestatie waren anderen opgepakt en u vreesde dat zij informatie over u zouden doorgeven. Bovendien was u, in tegenstelling tot uw deelname aan de vorige manifestaties, niet gemaskerd geweest en u vreesde dat men u zou herkennen. Op de plaats waar jullie betoogden waren immers ook camera's aanwezig. U had overigens ook voordien al beslist dat u, na deze laatste manifestatie, het land zou verlaten. U dook in Hamouda onder bij uw tante en bereidde uw reis voor. Tijdens uw verblijf in Hamouda kwamen de autoriteiten langs bij u thuis, op zoek naar u. Voorts vernam u via uw broer dat onbekende mannen in de buurt van jullie huis rondliepen. U meent dat zij naar u op zoek waren om u te arresteren. In 1999 zouden ook uw broers F.(...) en M.(...) nog door de Marokkaanse politie over u zijn ondervraagd. Een tweetal weken nadat u bij u tante onderdook verliet u Marokko illegaal. U reisde via Spanje en Frankrijk naar Duitsland. Daar verbleef u een tweetal jaar illegaal.

In 2003 verzocht u in Duitsland om internationale bescherming. U gaf hierbij valse identiteit en nationaliteit op. Uw verzoek in Duitsland werd afgewezen en u diende beroep in. U wachtte deze procedure niet af en vervolgde uw weg naar België waar u eveneens in 2003 aankwam.

*Op 10 februari 2006 verzocht u in België een **eerste keer om internationale bescherming**. Een vriend lichtte u in dat u hier geen internationale bescherming kon aanvragen daar u reeds in Duitsland een verzoek had ingediend. Op 24 februari 2006 deed u vervolgens afstand van uw verzoek om internationale bescherming. U zou vervolgens naar Duitsland zijn gerepatrieerd maar u keerde diezelfde dag nog terug naar België. Tijdens uw verblijf in België – ondertussen 12 jaar- kwam u meermaals in contact met de Belgische autoriteiten, oa voor het meermaals verstoren van de openbare orde. U maakte hier toen ook gebruik van verschillende aliassen. Tevens werd u meermaals veroordeeld in België. Zo werd u op 28/3/2007 door de Correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 8 maanden veroordeeld voor diefstal met geweld, werd u op 9/3/2008 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal en werd u op 29/4/2009 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met geweld. U werd op 4/4/2013 vrijgelaten en kreeg een inreisverbod van 8 jaar. U gaf hieraan geen gevolg en raakte vervolgens weerom betrokken bij verschillende feiten van openbare ordeverstoring, i.c. drugs, wapenbezit ed en diefstal. Toen u op 11 april 2018 opnieuw gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van een diefstal die u pleegde, werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevindt. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Op 28 mei 2018 diende u een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in. U verklaart tot op heden te worden gezocht door de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw*

betrokkenheid in 1999 bij de manifestatie waar jullie de Marokkaanse vlag verbrandden. U vreest te zullen worden gearresteerd en een gevangenisstraf zal opgelegd krijgen.

Ter staving van uw eerste volgend verzoek legt u een kleurenkopie voor van een attest van de l'Association de la Communauté Sahraouie en Belgique (l'ACSB), d.d. 1/6/2018, kopie van een attest van de VN betreffende een volkstelling, d.d. 25 juni 1999, kleurenprints van foto's van familieleden / stamleden tijdens deelname aan manifestaties voor de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara en een schrijven van uw halfbroer A.(...) betreffende uw problemen in Marokko, d.d. 12/6/2018. In uw dossier bevindt zich tevens een kopie van uw Marokkaans paspoort en een kopie van een Marokkaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde problemen te hebben met uw geheugen en dit tengevolge verschillende medicijnen die u al jarenlang neemt. U haalt ook aan dat u lange tijd verslaafd was aan alcohol en drugs. Dient echter te worden opgemerkt dat u niet verderkomt dan het uiten van de loutere bewering dat u geheugenproblemen heeft maar u legt geen medische attesten voor die dit kunnen staven. Uit de bijsluiter van Diazepam blijkt dat geheugenproblemen kunnen voorkomen doch dit volstaat geenszins om te besluiten dat dit bij u het geval is. De bijsluiter van Revotril maakt dan weer geen enkele melding van geheugenproblemen als mogelijke bijwerking (zie informatie in het administratief dossier). Dit terzijde, uit uw administratief dossier bleek dat u wel degelijk in staat bleek op een duidelijke en coherente manier uw relaas uit de doeken te doen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in uw hoofde.

U vreest tot op heden de Marokkaanse autoriteiten ingeval van een terugkeer en dit omwille van uw betrokkenheid bij protesten tegen de Marokkaanse overheid en pro de onafhankelijkheid van West-Sahara. U bent zeker dat er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd en u vreest dan ook te zullen worden gearresteerd en opgesloten ingeval van een terugkeer. Om redenen die hieronder zullen worden aangehaald moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken actueel door de Marokkaanse autoriteiten te worden gezocht en een gegronde vrees te hebben dan wel een reëel risico te lopen.

Zo verklaarde u dat de autoriteiten éénmaal bij u thuis langskwamen op zoek naar u en dit eind 1999, twee dagen na uw deelname aan de manifestatie waarbij jullie de Marokkaanse vlag verbrandden. Hierna werd u niet meer gezocht. U verklaarde wel dat u, voor uw vlucht uit Marokko, via uw broer vernam dat onbekende mannen de buurt in de gaten hielden. Los van het feit dat dit een loutere bewering betreft die u niet kan staven, brengt u ook geen elementen aan waaruit blijkt dat deze mannen, zoals u beweert, behoorden tot de Marokkaanse overheid en daar aanwezig waren omwille van u. Het gaat hier om loutere veronderstellingen van uw kant. Bovendien zouden deze mannen na 4 à 5 maanden niet meer in de buurt gesignaleerd zijn. Dat u nadien nog werd gezocht, toonde u niet aan. Uw verklaringen hieromtrent bleken ook niet éénsluitend. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw broer A.(...) (= Fa.(...)) **meermaals** werd ondervraagd over u en dit tot aan zijn vertrek uit Marokko vier jaar geleden, zijnde 2014 (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS verklaarde u echter meermaals dat u na de bewuste manifestatie eind 1999 éénmaal thuis werd gezocht.

Uw broers F.(...) en M.(...) zouden ook elk een keer over u zijn ondervraagd dit eveneens in 1999 (zie CGVS p. 10 en 21). Plots haalde u nog aan dat u wel degelijk tot op heden wordt gezocht, maar u kwam hier dan weer niet verder dan het uiten van loutere beweringen als dat de autoriteiten weten dat u nog altijd in het buitenland bent alsook dat ze overal informanten hebben (zie CGVS p. 21). U geconfronteerd met de vastgestelde ongerijmdheden, ontweek u de vraag meermaals. Uiteindelijk haalde u aan dat u niet alles kan onthouden, dat een lange tijd zit tussen 1999 en nu alsook dat u last heeft van uw geheugen door de medicijnen die u neemt (zie CGVS p. 22 en 23). Dat u lijdt aan geheugenproblemen, heeft u, zoals hoger reeds aangebracht, niet aangetoond. Dat er een lange periode zit tussen 1999 en nu, houdt geen steek. Er kan logischerwijs verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u al dan niet tot op heden wordt gezocht indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Bovendien vond uw interview op de DVZ slechts 9 dagen voor uw gehoor op het CGVS plaats.

Er kan ook niet worden ingezien waarom de Marokkaanse autoriteiten 19 jaar na uw vlucht uit Marokko nog steeds naar u zouden op zoek zijn. Ondanks uw verklaringen dat u in Marokko heel actief was, is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u sinds uw vertrek uit uw land van herkomst aan geen enkele activiteit of manifestatie meer heeft deelgenomen (zie CGVS p. 14). Dat u anno 2018 in Marokko (nog steeds) zou gekend staan als een politiek activist en tot op heden omwille hiervan vervolging zou moeten vrezen, kan niet worden aangenomen. U legde foto's neer van manifestaties die in Frankrijk en België werden gehouden en haalde aan dat u mogelijks, ingeval van een terugkeer, onder druk zal worden gezet door de inlichtingendiensten om informatie te geven over de personen die op de foto's te zien zijn. U verklaarde hierbij dat de meeste van die personen stamgenoten of familieleden zijn (zie CGVS p. 13). Dat u effectief in geval van een terugkeer problemen zou kennen met de inlichtingendiensten, is weer een loutere bewering en pure hypothese. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de inlichtingendiensten niet eens op de hoogte zijn van deze foto's. Bovendien heeft uw in Marokko verblijvende familie tot op heden ook geen problemen gekend omwille van deze foto's (zie CGVS p. 14). Dat u dan wel problemen zou kennen, toont u geenszins aan.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor uw autoriteiten, wordt ook verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u geen idee heeft van de verdere evolutie van uw zaak. U haalde wel aan zeker te zijn dat er een aanhoudingsbevel is, maar kan dit weerom niet hardmaken. U stelde immers zelf dat u ervan uitgaat dat informatie over u werd doorgegeven (zie CGVS p. 15). Of u ondertussen ook effectief reeds bent veroordeeld, weet u niet. "Ik hoorde niet", zo stelde u (zie CGVS p. 20). Blijkt echter dat u sinds uw vertrek uit Marokko, i.c. 19 jaar geleden, ook nooit nog bij uw familie enige navraag heeft gedaan naar de verdere evolutie van uw zaak (zie CGVS p. 22). Uw onwetendheid en volstreekte nalatigheid u terdege te informatie over de ontwikkelingen en actuele stand van zaken aangaande uw situatie in Marokko, zet de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees duidelijk op de helling.

Ook volgende bevindingen halen uw geloofwaardigheid, minstens uw vrees voor vervolging, in ernstige mate onderuit.

U verliet Marokko in 1999 en reisde naar Duitsland. Pas twee jaar na uw aankomst in Duitsland verzocht u er om internationale bescherming (VIB). Echter, bij uw verzoek gaf u een valse identiteit en nationaliteit op, i.c. **A.O.S.**, geboren te **Tindouf** op **21/2/1987** en van **Algerijnse nationaliteit** (zie CGVS p. 16 en 17 en interview DVZ vraag 3). Uw VIB in Duitsland werd afgewezen waarna u beroep indiende. U wachtte de beroepsprocedure echter niet af maar kwam in 2003 naar België. Opnieuw wachtte u een aantal jaar alvorens hier op 10 februari 2006 een eerste keer om internationale bescherming te verzoeken. Ook hier gaf u valse identiteitsgegevens op, i.c. **A.O.S.(...)**, geboren op **21/2/1987** te **Tindouf** en van **onbepaalde nationaliteit**. Amper 14 dagen later, op 24 februari 2006, deed u afstand van uw verzoek. U verklaarde naar Duitsland te zijn gerepatriëerd maar u zou diezelfde dag naar België zijn teruggekeerd. U bleef vervolgens 12 jaar in België maar verzocht niet meer om internationale bescherming noch poogde u op enige andere manier uw verblijf hier te regulariseren (zie CGVS p. 16). Pas op 28 mei 2018 diende u hier een **eerste volgend verzoek** in, en dit nadat u naar aanleiding van een diefstal werd opgepakt en in een gesloten centrum werd opgesloten met het oog op uw repatriëring. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u tijdens uw verblijf in België meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en tijdens deze contacten meerdere aliases gebruikte (zie informatie in administratief dossier). Uw gedrag sinds uw vertrek uit Marokko strookt geenszins met wat kan verwacht worden van iemand die, zoals u, beweert omwille van een vrees zijn land te hebben verlaten en er 19 jaar later nog steeds niet te kunnen terugkeren. U poogde uw gedrag op verschillende manieren te vergoelijken. Een vriend zou u hebben gezegd dat u hier geen

internationale bescherming kon aanvragen omdat uw dossier in Duitsland nog niet afgesloten was, u hoorde van een vriend dat u maar een keer om internationale bescherming kon vragen, u had problemen met alcohol en u was verslaafd aan drugs (zie CGVS p. 16 en 17). Het mag duidelijk zijn dat uw argumenten niet volstaan. Bovendien zat u in België meermaals opgesloten in de gevangenis, periodes tijdens dewelke kan verondersteld worden dat u geen toegang had tot alcohol alsook niet (voortdurend) onder invloed was van drugs, én had u toen ook toegang tot een advocaat. U had aldus meermaals de mogelijkheid u te informeren over de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen dan wel uw verblijf hier op een andere manier te regelen, doch u ondernam hiertoe geen enkele poging. Dat u niet kan lezen en schrijven en niet wist dat u vanuit de gevangenis om internationale bescherming kon vragen (zie CGVS p. 17), wijzigt niets aan de vaststelling dat u zelfs niet de moeite nam u hieromtrent te informeren.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging wordt tot slot totaal onderuit gehaald door de vaststelling dat u zich in 2015 in België vrijwillig bent gaan aanmelden bij het Marokkaanse consulaat om nieuwe identiteitsstukken aan te vragen. Op aanvraag van het OCMW ging u zich aanmelden om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. U had dit nodig omdat u medische verzorging nodig had. U kreeg deze zonder problemen uitgereikt en, zonder dat u dit vroeg, kreeg u eveneens een Marokkaans paspoort. Het spreekt voor zich dat dit deze vaststelling uw beweerde vrees volledig teniet doet. Indien u immers effectief vreest voor de Marokkaanse autoriteiten, mag het duidelijk zijn dat u zich niet zomaar vrijwillig zou aanmelden bij het Marokkaanse consulaat. Dat u voorts ook zonder problemen uw nieuwe identiteitsstukken kreeg uitgereikt toont eens te meer aan dat aan uw relaas en beweerde vervolging door de Marokkaanse autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht. U hiermee geconfronteerd, haalde u aan dat het een bewust beleid is van de regering. Ze geven de indruk dat alles ok is en dat zonder problemen kan teruggekeerd worden, maar het is een val, zo stelde u (zie CGVS p. 3, 4, 12 en 22). Uw loutere bewering kan niet worden weerhouden.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen, mag het duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

De door u voorgelegde stukken kunnen hier ook geen ander licht op werpen. De kopie van uw identiteitskaart en de kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit en deze staan in voorgaande niet ter discussie. De kopie van het attest van de VN heeft enkel betrekking op uw moeder en heeft geen uitstaans met uw asielrelaas. De foto's die u voorlegt bevestigen enkel dat manifestaties werden georganiseerd. Waar en wanneer kan niet uit deze foto's worden afgeleid. Hoe dan ook, u bent zelf op geen van deze foto's te zien en deze kunnen dan ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar begin van bewijs dat u in Marokko problemen zal kennen met uw autoriteiten in geval van een terugkeer. Het schrijven van de hand van uw halfbroer betreft een louter getypt document dat door éénieder kan zijn opgesteld. Dit terzijde, dat u 19 à 20 jaar geleden in Marokko werd gearresteerd, wordt op zich niet betwist. Dit volstaat evenwel niet om zonder meer te besluiten dat u anno 2018 nood heeft aan internationale bescherming. De inhoud van het attest van de L'association de la Communauté Sahraouie en Belgique (l'ACSB) strookt geenszins met uw eigen verklaringen. Zo staat in het attest vermeld dat u sinds uw aankomst in België, d.d. 2003 dus, aan alle activiteiten deelnam die door l'ACSB werden georganiseerd alsook dat u deelnam aan verschillende bijeenkomsten, reünies en nationale feesten, dit terwijl u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u, sinds uw aankomst in Europa, en dit tot op heden, aan geen enkele activiteit deelnam (zie CGVS p. 14). Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan dit document. Bovendien doet dit bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en

48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker somt de vier elementen op van de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève en past deze elementen toe op zichzelf.

Verzoeker stelt te blijven volharden in de asielmotieven zoals hij ze uiteengezet heeft voor het Commissariaat-generaal. Hij meent dat verwerende partij faalt in haar motiveringsplicht en de naleving van de zorgvuldigheidsplicht en licht als volgt toe:

“1/ Te meer aangezien verzoeker pro de onafhankelijkheid van de West-Sahara is. Verzoeker heeft verschillende keren deelgenomen aan manifestaties, zowel in Marokko als in Europa.

2/ De onafhankelijkheid van de West-Sahara in Marokko blijft een heikel punt binnen de Marokkaanse politiek.

Voormeld element kan niet eens worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich niet de moeite getroost dit element te onderzoeken.”

Verzoeker citeert tevens uit twee persartikels en het *“Rapport du Secrétaire Général sur la situation concernant le Sahara Occidental”* waaruit de precaire situatie van de westelijke Sahara moet blijken.

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat in de bestreden beslissing met geen enkel woord gerept wordt over de beoordeling van de subsidiaire bescherming en hekelt dat niet ingegaan wordt op de beoordeling van de afkomst van verzoeker, noch over de actuele situatie voor personen in Marokko die afkomstig zijn van West-Sahara. Hij benadrukt dat niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en herkomst uit Marokko, West-Sahara noch dat hij een Sahrawi is. Verzoeker verwijst tevens naar de principes uiteengezet door de UNHCR betreffende *“La possibilité de fuite ou de réinstallation interne”*, hetgeen ook naar voor komt in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Daar noch de actuele veiligheidssituatie noch het gevaar voor verzoeker in zijn individueel geval zijn onderzocht noch gemotiveerd door verweerder, dient luidens verzoeker de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verzoeker stipuleert dat hem terugsturen, een flagrante schending van de mensenrechten alsook het non-refoulementbeginsel zal inhouden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

(1) Rapport du Secrétaire Général sur la situation concernant le Sahara Occidental van 29 maart 2018

(2) Attest dr. M. Kutnowski

(3) Attest “l'Association de la Communauté Sahraouie en Belgique” van 1 juni 2018

(4) Attest Frente Polisario van 4 juni 2018

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten gelet op (i) de ongerijmdheden in zijn verklaringen en de loutere veronderstellingen van verzoeker (ii) de manifestaties waaraan verzoeker in Marokko heeft deelgenomen dateren van 1998 en 1999 en er niet kan worden ingezien waarom de Marokkaanse autoriteiten 19 jaar na zijn vlucht uit Marokko nog steeds naar verzoeker op zoek zouden zijn, temeer hij sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst aan geen enkele activiteit of manifestatie meer heeft deelgenomen, (iii) verzoekers onwetendheid over de verdere evolutie van zijn situatie in Marokko, (iv) verzoeker pas twee jaar na aankomst in Duitsland onder een valse identiteit en nationaliteit om internationale bescherming verzocht heeft; verzoeker ook hier in België in het kader van zijn eerste verzoek in 2006 valse identiteitsgegevens opgaf; verzoeker 12 jaar in België bleef maar niet meer verzocht om internationale bescherming noch poogde op enige andere manier zijn verblijf hier te regulariseren, (v) verzoeker zich in 2015 in België vrijwillig is gaan aanmelden bij het Marokkaanse consulaat om nieuwe identiteitsstukken aan te vragen en daarenboven nog zonder problemen heeft verkregen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem beweerde vrees voor vervolging, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift aan dat hij pro de onafhankelijkheid is van West-Sahara, iets wat luidens hem nog steeds een heikel punt is, en geeft aan dat hij verschillende keren heeft deelgenomen aan manifestaties in zowel Marokko als in Europa. De Raad stelt vooreerst vast dat waar verzoeker in het verzoekschrift stelt deel te hebben genomen aan manifestaties in Europa, dit niet overeenkomt met wat hij voor het Commissariaat-generaal verklaard heeft. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat

hij, sinds zijn aankomst in Europa, en dit tot op heden, aan geen enkele activiteit deelnam (adm.doss., stuk 4, gehoorverslag 15 juni 2018, p. 14).

Verzoeker gaat met zijn beperkt verweer voorts volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) gelet op de ongerijmdheden in zijn verklaringen en de loutere veronderstellingen van verzoeker, geen geloof kan worden gehecht als zou verzoeker tot op heden nog steeds worden gezocht door de Marokkaanse autoriteiten, (ii) er evenmin kan worden ingezien waarom de Marokkaanse autoriteiten 19 jaar na zijn vlucht uit Marokko nog steeds naar verzoeker op zoek zouden zijn, (iii) verzoeker onwetend is over de verdere evolutie van zijn situatie in Marokko, (iv) verzoeker pas twee jaar na aankomst in Duitsland onder een valse identiteit en nationaliteit om internationale bescherming verzocht heeft; verzoeker ook hier in België in het kader van zijn eerste verzoek in 2006 valse identiteitsgegevens opgaf; verzoeker 12 jaar in België bleef maar niet meer verzocht om internationale bescherming noch poogde op enige andere manier zijn verblijf hier te regulariseren, (v) verzoeker zich in 2015 in België vrijwillig is gaan aanmelden bij het Marokkaanse consulaat om nieuwe identiteitsstukken aan te vragen en daarenboven nog zonder problemen heeft verkregen.

Dat de onafhankelijkheid van de westelijke Sahara nog steeds een heikel punt is, doet geen afbreuk aan voorgaande. De loutere verwijzing naar en neerlegging van informatie aangaande de situatie (van Sahrawi) in West-Sahara vormt *an sich* geen afdoende indicatie van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in West-Sahara is dan ook niet dienstig, temeer herhaalt dient te worden dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en Marokkaanse documenten heeft aangevraagd en verkregen van zijn consulaat.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij protesten tegen de Marokkaanse overheid en pro de onafhankelijkheid van West-Sahara. Een onderzoek naar de situatie (van Sahrawi) in West-Sahara kan in elk geval tot geen ander besluit leiden betreffende de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming.

De aan het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande overwegingen.

Uit het attest van dr. M. Kutnowski kan vooreerst niet worden afgeleid dat de beweerde mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zodat de vastgestelde onwetendheden en ongerijmdheden onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het attest kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. De attesterende dokter maakt melding van een aantal littekens en stelt dat het, gelet op hun positie, hoogst onwaarschijnlijk is dat deze wonden door eigen toedoen werden toegebracht, doch biedt geen uitsluitel over de ware oorzaak van de littekens. Dit volstaat evenwel niet om zonder meer te besluiten dat verzoeker anno 2018 nood heeft aan internationale bescherming.

Het attest van de l'Association de la Communauté Sahraouie en Belgique van 1 juni 2018 heeft verzoeker reeds eerder bijgebracht en werd besproken in de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in op welke manier het nogmaals bijbrengen van datzelfde attest de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontcrachten. Het attest van "Frente Polisario" van 4 juni 2018 toont aan dat verzoeker Sahrawi is, een gegeven dat op zich niet betwist wordt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.3. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko, en meer in het bijzonder West-Sahara, actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit kan evenmin blijken uit door verzoeker bijgebrachte informatie.

Verzoekers verwijzing naar de principes van de UNHCR aangaande "*La possibilité de fuite ou de réinstallation interne*" hetgeen, zoals hij zelf stelt, ook naar voor komt in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, mist elke feitelijke en juridische grondslag daar *in casu* helemaal geen sprake is van een intern hervestigingsalternatief.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Waar verzoeker een schending aanvoert van het beginsel van non-refoulement, dewelke vervat zit in artikel 33 van het Verdrag van Genève, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker niet als vluchteling erkend is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS